

βουίζω. 3) Πληροῦμαι βοῆς, φήμης, ἐπὶ πράγματος κοινολογουμένου Στερελλ. (Ζίλιστ.): Ἀκούσκη μὴ τὸν ξάδιφρό τ'ς κὶ δ'γούφ'σι οὐλον τοῦ χουριό (κατηγορήθη δι' ἀθεμίτους σχέσεις μετ' τὸν ἐξάδελφόν της καὶ τοῦτο ἐκοινολογήθη).

ἀντιδόξαρο τό, Τηλ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντὶ καὶ τοῦ οὐς. δ ο ξ ά ρ ι.

Μέρος τοῦ ξαντικοῦ τόξου τοῦ βάμβακος. Πβ. ἀντι-βέργι, ἀντικόρδι.

ἀντιδόσπορος ὁ, σύνηθ.

Τὸ μεσν. οὐς. ἀντιδόσπορος.

Σπόρος τοῦ λαχανικοῦ ἀντιδίου.

ἀντιδόφυλλο τό, σύνηθ.

Ἐκ τῶν οὐς. ἀντὶ δὲ καὶ φύ λ λ ο.

Φύλλον τοῦ λαχανικοῦ ἀντιδίου.

ἀντιδωράκι τό, ἀμάρτ. ἀδιδωράκι Σάμ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀντὶ δωρο (II) διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ά κ ι ἄνευ σημ. ὑποκορ.

Ἀντὶ δωρον (II) I, ὁ ἰδ.: Ἄσμ.

Δῶ μου κὶ μένα μὲ κλονιὰ νὰ πλέξω μαδηλάκι, νὰ τό 'χου πᾶσα Κυριακὴ νὰ παίρν' ἀδιδωράκι.

ἀντίδωρο τό, (I) Ἀθῆν. Πελοπν. (Μεσσ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντὶ καὶ τοῦ οὐς. δ ῶ ρ ο.

Τὸ ἀνταποδιδόμενον δῶρον: Φρ. Τὸ δῶρο ἔχει ἀντίδωρο ἔνθ' ἀν. Πβ. ἀντίχαρι.

ἀντίδωρο τό, (II) ἀντίδωρον Πόντ. (Τραπ.) ἀντίδωρο κοιν. ἀντίωρον Χίος (Πυργ.) ἀδίδωρο πολλαχ. ἀντίδωρον Ἰκαρ. ἀντίδωρο Ζάκ. Κωνπλ. Κίμωλ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Βυτίν. Δημητσάν. Λάστ. Οἶν. κ. ἄ.) Σίφν. Χίος κ. ἄ. — Γ' Ἀθάν. Πράσιν. κατέλλ. 52 ἀδίδωρο Ἄνδρ. Α. Ρουμελ. (Σωζόπ.) Εὐβ. (Αὐλωνάρι.) Θράκ. (Σαρεκκλ.) Ἰθάκ. Κύθν. Μέγαρ. Πελοπν. (Λακων.) Σέριφ. Σύμ. ἀδίδωρο Ἄνδρ. Θήρ. Κρήτ. (Ἀποκόρ. Βιάνν. Σέλιν. Σφακ. κ. ἄ.) Κύθηρ. Μύκ. Νάξ. Πελοπν. (Μάν.) ἀδίτερο Κρήτ. ἀντίτερο Μύκ. ἀντίτερον Κύπρ. ἀντίτερο Νίσυρ. Ρόδ. Τηλ. ἀγκίδωρο Χίος (Μεστ.) ἀντίδωρον Μακεδ. (Βελβ. Καστορ. κ. ἄ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. κ. ἄ.) ἀδίδωρον Κυδων. Λέσβ. (Μανταμαδ.) Σάμ. κ. ἄ. ἀδίδωρον Θράκ. (Κομοτ.) Λέσβ. (Μυτιλ. Πάμφιλ.) ἀδίδωρον Σαμοθρ. ἀντίδ'ρο Καπ. (Μαλακ.) ἀδίτ'ρο Θράκ. (Καλαμ.) Ἰντίδωρον Κύπρ. ἀντίδωρος ὁ, Μεγίστ. Πελοπν. (Μάν.) ἀντίδωρος Μεγίστ. ἀντίρεδος Μεγίστ. ἀντίντερος Καπ. (Ἀραβάν.)

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐς. ἀντὶ δωρον. Διὰ τὴν τροπὴν τοῦ ω εἰς ε διὰ τὸ ρ ἰδ. Γ' Χατζιδ. ΜΝΕ 1,339 καὶ 2,257 καὶ 406. Ὁ τύπ. ἀντίντερος κατ' ἀφομοίωσιν ἢ διπλασιασμόν, περὶ οὗ ἰδ. Γ' Χατζιδ. ἐν Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 13 (1916/7), 178. Διὰ τὸν τύπ. ἀγκίδωρο πβ. ἀντὶ-ἀγίς κττ. Ὁ κατ' ἄρσεν. γένος τύπος κατὰ τὸ δ ἄ ρ τ ο ς, μεθ' οὗ συνεκφέρεται ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ γλώσσῃ.

1) Ὁ εἰς ἀντικατάστασιν τῶν ἁγίων δώρων παρεχόμενος τοῖς πιστοῖς ἡγιασμένος ἄρτος εἰς μικροὺς βλωμοὺς κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ.): Παίρνω ἀντίδωρο. Πήγαινε τ'ς τὴν ἐκκλησίαν καὶ φέρε κ' ἐμένα ἀντίδωρο κοιν. Ἐπῆγα τ'ς τὴν ἐκκλησίαν, μὰ δὲν πήρα ἀντίδωρο, γιὰτ' εἶχα φαγωμένα Χίος Ἀπῆγες ἐδώκανε τ' ἀδίδωρο, χάπ καὶ πάει τ'ς τὸ σπῖτι Κρήτ. Ἐρνα πὺν τὴν ἐκκλησίαν χωρὶς νὰ πάρω ἀντίρεδον Μεγίστ. Ζεῖβ' κα ταχάτ' ἀπ' τ'ν λειτουγιά κὶ μὰ ἀδίδωρον δὲν ἤπῃα (ἐβγῆκα τρεχάτη ἀπὸ τῇ λειτουργίᾳ καὶ μῆτε κἄν ἀντίδωρο δὲν ἐπῆρα) Σαμοθρ. || Φρ. Μεγαλοπεφθιανὸ ἀδίδωρο Ἀποκόρ. Σφακ. ἢ Τῷ Μεγάλῃ Πέφτῃ τ' ἀδίδωρο Βιάνν. (ἐξαίρεται

ὡς ἱερώτερον ἢ ὡς μᾶλλον ἡγιασμένον διὰ τὴν κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην μνήμην τοῦ μυστικοῦ δείπνου). Σὰ Φράγκικο ἀντίδωρο (ἐνν. δίδει, ἤτοι εἰς ἐλαχίστην ποσότητα, ἐπὶ φιλαργύρου) Κωνπλ. Σὶ βλέπουμι σὰ Φράγ'κον ἀδίδωρον (σπανιώτατα, διότι παρὰ τοῖς καθολικοῖς δὲν ὑπάρχει ἀντίδωρον, ἀλλὰ μόνον ὁ ἄρτος ὡς σῶμα Χριστοῦ) Σάμ. Παίρν' ἀπὸν δυὸ ἐκκλησιὰς ἢ ἀπ' οὐλὶς τ'ς ἐκκλησιὰς ἀντίδωρον (ἐπωφελεῖται δυὸ ἢ πολλὰς ἀπόψεις πρὸς πλήρωσιν τῆς ἐπιθυμίας του) Αἰτωλ. Παίρνω ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ ἀντίδωρο (ἐπὶ ἀνθρώπου ἠθικοῦ καὶ εὐσεβοῦς) Ζάκ. Τί πονηριά, Θεέ μου, ἀντίδωρο ἔπαιρνες ἀπ' τὰ χέρια της! (δηλ. ἀπεκρύπτετο πονηρία της ὑπὸ τὴν ἐμφάνισιν εὐσεβείας) Γ' Ἀθάν. ἔνθ' ἀν. Τὸν ἄγγελον ἀτ' ἀντίδωρον 'κὶ δὲ' (ἐπὶ φυλαργύρου. Συνών. φρ. δὲ δίνει τ' ἀγγέλου του νερό) Πόντ. (Τραπ.) Μεταλαβὴ κὶ ἀντίδωρο (ἐπὶ ψυχομαχοῦντος, ὅτι οὐδὲν ἄλλο ὑπολείπεται εἰμὴ ἢ μετὰληψις) Λευκ. || Συνεκδ. ἡ ἐλαχίστη ποσότης πράγματός τινος ὅσον καὶ τὸ ἀντίδωρον σύνηθ.: Δὲν ἔβαλα ἀντίδωρο τ'ς τὸ στόμα μου (δὲν ἔφαγα τίποτε) σύνηθ. Ἐναν ἀδίδωρο ψωμί (ἐλάχιστος ἄρτος) Σύμ. Ἐνα ἀδίτ'ρο ψωμί Καλαμ. Ἐνα ἀδίδωρο τυρὶ Βιάνν. (συνών. ἔλεος, νύχι, σταλεά, ψίχα, περὶ ὧν ἰδ. Γ' Χατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 29 (1917) 188). || Ἄσμ.

Ἄωμεν, βάες, ἄωμεν, ἄωμεν γιὰ νὰ πάμεν, γιὰτὶ τῆς τύχης ἔν' ἐνι ἀντίερον νὰ φάμεν

Κύπρ.

Καβάλλα πάν' τς τὴν ἐκκλησίαν, καβάλλα προσκυνοῦνε, καβάλλα παίρν' ἀδίδωρο πὲ τοῦ παπᾶ τὸ χέρι

Α. Ρουμελ. (Σωζόπ.) Συνών. ἀναφορὰ 3, ἄρτος, βλογιά, εὐλόβεια, λειτουργιά, ὕψωμα. β) Τὸ ἐκ τοῦ ἄρτου τῆς προθέσεως ἰδιαιτέρως ἀφαιρούμενον τεμάχιον καὶ διδόμενον ὡς ἀντίδωρον Πόντ. (Τραπ.) Συνών. ὕγεια, ὕψωμα. 2) Ὁ ἄρτος τῆς προθέσεως ὁλόκληρος ὁ παρεχόμενος ὑπὸ τῶν πιστῶν εἰς τὸν λειτουργοῦντα ἱερέα Κύθν. Συνών. ἄρτος, βλογιά, λειτουργιά, πρόσφορο. 3) Ὁ ἄρτος τῆς ἀρτοκλασίας Κίμωλ. Σέριφ. Σίφν.: Τέσσερα ψωμιά τ' ἀντιδέρον εἶχεν Κίμωλ. Συνών. ἄρτος, ἀρτοκλασία.

ἀντιδωροφαγωμένος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀδιδωροφαωμένος Κρήτ. (Ἐμπαρ.) ἀδιτεροφαωμένος Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀντὶ δωρο (II) καὶ τοῦ φαγωμένος μετοχ. τοῦ ρ. τρώγω.

Ὁ φαγὼν ἀντίδωρον: Ἀθροπος μυρωμένος, βαφτισμένος, τῷ Μεγάλῃ Πέφτῃ κοινωνισμένος, τῷ Μεγάλῃ Παρασκευῇ ἀδιδωροφαωμένος (ἐξ ἐπφδ.) Ἐμπαρ.

ἀντιδωρῶ ἀμάρτ. ἀντιερῶ Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀντὶ δωρο (II).

Διανέμω ἀντίδωρον, μόνον εἰς παιδικὸν ἄσμάτιον: Βρέδει, βρέδει καὶ βροντᾶ | κὶ ὁ παπᾶς ἀντιερᾶ.

ἀντιέρωτας ὁ, Νίσυρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντὶ καὶ τοῦ οὐς. ἔ ρ ω τ α ς.

Ἐπιτατικώτερον τοῦ ἔ ρ ω τ α ς: Ἄσμ.

Ἐρωτα κὶ ἀντιέρωτα καὶ παλαιὸν μου πάθος, βαρεὰ βαρεὰ μοῦ τό 'χτισες τ'ς τὸ σιγῆθός μου τὸ πάθος.

ἀντίξερβα ἐπίρρ. Ἦπ. ἀντίξαβρα Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντὶ καὶ τοῦ ἐπίρρ. ξ ε ρ β ά. Ἰδ. Γ' Χατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 28 (1916) Λεξικογρ. Ἀρχ. 21.

1) Πρὸς τὰ ἀριστερὰ Κύπρ.: Ὁ θησαυρὸς τοῦ Ρῆα ὑπάρκει τῷ εἶναι μπροστὰ τ'ς τὴν πόρταν τὴν βασιλικήν, ἀντίξαβρα 40 'χνάρκα πίσω. Συνών. ἀ ρ ι σ τ ε ρ ά, ξ ε ρ β ά. 2) Ἀντιθέτως πρὸς τὸ ἐπιδωκόμενον, παρὰ προσδοκίαν Ἦπ.:

Μοῦ ῥθαν οἱ δουλειῆς ἀντίζεργα Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀνάποδα 10, ἀνάστροφα 2, ζεργά, ἀντίθ. βολικά, δεξιά, καλά.

ἀντιζηλεύω Ἀμοργ. Μέσ. ἀντιζηλεύομαι Νάξ. ἀδιζουλεύομαι Νάξ. (Φιλότ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ ρ. ζηλεύω.

Ζηλοτυπῶ, φθονῶ Ἀμοργ. Νάξ. (Φιλότ.): Ὁ δεῖνα μὲ ἀδιζουλεύεται Φιλότ. || Ἄσμ.

Ὅσ' ἄρχοντες τὸν εἰδασιν, ἐντιζηλέρασιν του

Ἀμοργ. Συνών. ζηλεύω. Τὸ μέσ. ἀλληλοπαθῶς: Τὰ παλληκάρια ἤρχισαν ν' ἀδιζηλεύονταίνε κ' ἦτανε φόβος νὰ μὴ σφασθῇ Νάξ.

ἀντίζηλος ἐπίθ. λόγ. σύννηθ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀντίζηλος.

Ἀντίπαλος, ἀνταγωνιστής: Ποίημ.

Βλέπει ἀδύνατα τὰ τόξα | τῶν ἀντίζηλων ἐθνῶν.

ΔΣολωμ. 61

ἀντιζηλώνομαι Κύπρ.

Ἐκ τοῦ μεσν. ἀντιζηλῶ.

Εἰμαι ἀντίζηλος, φθονῶ, μισῶ, ἐχθρεύομαι: Ἀντιζηλώθην του τὸ ἐσκότωσέν τον.

ἀντιζύγι τό, ἀμάρτ. ἀντ'ζύγ' Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἀντιζυγος. Πβ. καὶ Κορ. ἔκδ. Ἰσοκρ. 2, 37. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Τὸ ἀντίρροπον βάρος, τὸ σήκωμα, τὰ σταθμὰ Αἰν. Πβ. Κορ. ἐνθ' ἀν. Συνών. βαρίδι, δράμια. 2) Τὸ ἀπόβαρον Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) Συνών. ντάρα.

ἀντίθαμα τό, Βάρν. ἀδίθαμα Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐς. θάμα.

Μεγάλο θαῦμα ἐνθ' ἀν.: Ἄσμ.

Γιὰ δὲς θάμα κὶ ἀδίθαμα ποῦ γίνεται 'ς τὸ γόσμο, νὰ περπατῇ ἡ ζωδανὴ μὲ τὸν ἀποθαμένο

Κρήτ.

ἀντίθεος ὁ, κοιν. καὶ Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Οἰν.) ἀντίθεος Πόντ. (Κερασ.) ἀντιθεός Πελοπν. (Ἀρκαδ.) κ. ἄ. ἀντιθός Στερελλ. (Αἰτωλ. κ. ἄ.) ἀδίθεος πολλαχ. ἀδιθέος Κέρκ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀντίθεος.

1) Ὁ ἀντιτιθέμενος τῷ Θεῷ, ὁ ἐχθρὸς τοῦ Θεοῦ, ἄσεβης, ἄπιστος Πόντ. (Κερασ. Οἰν.) Ἡ σημ. καὶ μεταγν.

2) Ὁ κατ' ἐξοχὴν ἐχθρὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ διάβολος κοιν.: Ἀδίθεος εἶσαι, καμένε μου! Ἀπύρανθ. Συνήθως ὑπὸ τῶν χυδαιοτέρων ἐν βλασφημίαις ἐπὶ τὸ εὐφημότερον πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ ὀνόματος Θεός: Τὸν ἀντίθεό σου! (μετὰ προτασσομένου ρήματος αἰσχροῦς ἐννοίας) κοιν. Γαπῶ τὸν ἀδίθεό σου, εἶδα μοῦ 'καμες! (τὸ γαπῶ ἀντικαθιστᾷ τὸ αἰσχροῦς ἐννοίας ρῆμα ἐπὶ τὸ εὐφημότερον) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Τιμῶ τὸν ἀδίθεό σου! (τὸ τιμῶ ὡς εἰς τὸ προηγούμενον παρὰδειγμα τὸ γαπῶ) Κέρκ. Μωρέ, τὸν ἀντίθεό σου! αὐτόθ. Λιάλε, τὸν ἀδίθεό σου! Κρήτ. Νὰ πάρουν οἱ διαόλοι τὸν ἀδίθεό σου! Ἀπύρανθ. || Γνωμ. Ὁ ἀντίθεος πρέπει νὰ βρῇ τὸν ἀντίχριστό του γιὰ νὰ σιάξῃ (ἐπὶ κακοῦ ἀνθρώπου ὅστις μόνον πρὸς ἄλλον κακὸν διαπληκτιζόμενος δύναται νὰ ὑποχωρήσῃ) Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Ἡῦρε ὁ ἀντίθεος τὸν ἀντίχριστο (συνών. τῇ προηγούμενῃ) αὐτόθ. Ὁ ἄθεος θέλει τὸν ἀντίθεο (συνών. τῇ προηγούμενῃ) Πελοπν. (Λάστ.) Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Πβ. Ἠλιοδ. Αἰθιοπ. 47 «ἀλλὰ μοι ἀντίθεός τις ἔοικεν ἐμποδίζεин τὴν πρᾶξιν». Πβ. ἀντίχριστος, ἀντίσταυρος. 3) Ἐπίγειος Θεός, προστάτης, ἀντιλήπτωρ συνήθως μετὰ τοῦ Θεός πρὸς ἀντιδιαστολὴν Ἡπ. Πελοπν.

(Λακων.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ.): Ἐχει Θεὸς κὶ ἀντίθεο (ἐπὶ τοῦ εὐμοιροῦντος ἰσχυροῦ προστάτου) Ἡπ. Λακων. Νὰ ἔχῃς Θεόν, νὰ ἔχῃς κὶ ἀντίθεον Ἀμισ. Ὅταν κ' ἔδῃ κἀνείς τὸν Θεόν, πρέπει νὰ ἔδῃ ἀντίθεον Κερασ. Ἀν ἔῃς ἐσὺ τὸν Θεόν, ἔχω κ' ἐγὼ ἀντίθεον αὐτόθ.

ἀντίθυρα ἡ, Σύμ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐς. θύρα.

Τὸ ὀπισθεν μέρος τῆς θύρας (διὰ τὴν σημ. τῆς προθ. πβ. ἀντικέφαλο).

ἀντιθύριδο τό, ἀμάρτ. ἀντιθέριδο Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐς. θυρίδι.

Ὅπῃ ἐν τῷ τοίχῳ ὑπολειφθεῖσα ἐκ τῆς τοιχοδομίας ἢ παρεμφερὲς κοίλωμα, ὅπου ἀποθέτουν πρὸχειρά τινα πράγματα: Μέσα 'ς τ' ἀντιθέριδο εἶναι τὸ τριβέλλι.

ἀντίθυρος ὁ, ἀμάρτ. ἀντίθ'ρους Θράκ. (Αἰν.)

Τὸ μεταγν. οὐς. ἀντίθυρος.

Μικρὰ θύρα, μικρὰ κρυφία θύρα. Συνών. παραπόρτι.

ἀν-τίκα ἡ, κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) ἄν-τίκα Ἡπ. (Δρόβιαν.) ἀ-τίκα Νάξ. (Γαλανᾶδ.)

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. ἐπιθ. antica θηλ. τοῦ antico.

1) Ἀρχαῖον πρᾶγμα, συνήθως πολύτιμον, κειμήλιον κοιν. καὶ Πόντ. (Κοτύωρ.): Αὐτὸ εἶναι ἀν-τίκα Κέρκ. Τέτοια πράγματα ποῦ νὰ ἀ-τίκες τὰ φυλάσσονε Νάξ. (Γαλανᾶδ.) || Φρ. Τὸ χωράφι εἶν' ἀν-τίκα (μεταφ. ἀρίστης ποιότητος) Ἀνδρ. (Κόρθ.) Ἀν-τίκα πρᾶμα (ἐξαίρετον) Θράκ. (Κομοτ.) Ἀνθρωπος ἀν-τίκα (ἐξαίρετος, καλὸς) Πελοπν. (Πάτρ.) Εἶναι μὲ ἀν-τίκα! (μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπου περιδεξίου, πανούργου, κατ' ἀντίφρ.) κοιν. || Παροιμ. Ἄλλες οἱ ἀν-τίκες τοῦ καστριοῦ κὶ ἄλλες οἱ ἄλλες πέτρες (ἀν-τίκες = ἴσως ἀποκόμματα γλυπτῶν ἔργων, ἐνεπιγράφων πλακῶν ἢ λίθοι ἀρχαίων μνημείων ὅτι ἐπὶ φαινομένων ὁμοίων ὑπάρχει πολλάκις μεγίστη διαφορὰ) Σάμ. β) Παλαιὸς δακτυλιόλιθος γεγλυμμένος καὶ συνήθως δακτυλίδιον φέρον τοιοῦτον δακτυλιόλιθον κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.): Αὐτὸ τὸ δακτυλίδι εἶναι ἀν-τίκα κοιν. Ἀβοῦτο τὸ δακτυλίδ' ἀν-τίκαν ἐν Πόντ. (Χαλδ.) || Φρ. Κρασί - λάδι - νερὸ ἀν-τίκα (ἦτοι διαυγὲς ὡς ὁ δακτυλιόλιθος) Πελοπν. (Κορινθ. Μεσσ.) κ. ἄ. Οὐρανὸς ἀν-τίκα Πελοπν. (Καλάβρυτ.) || Ἄσμ.

Ἀπόψε τό 'δα τ' ὄνειρο 'ς τ'ς ἔξε 'ς τ'ς ἐφτὰ τῇ νύχτῃ πῶς ἄλλος δὰ σ' ἀγαλασθῇ, ὁλόχρυσή μ' ἀν-τίκα

Κρήτ. γ) Ἀρχαῖον νόμισμα Νίσυρ. Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ.) Χίος: Ἀβοῦτο ἢ παρὰ ἀν-τίκα ἐν (παρὰ = παρὰς) Κοτύωρ. «Εἰς τὴν Νίσυρον πάντοτε εὐρίσκομεν τέτοιες ἀν-τίκες» (Αὐγὴ Δωδεκανησ. 1927 Αὐγουστος σ. 4). Οὐ θησανρὸς εἶνι κλεισμένους μὲ μαλαματένια θύρα 'ς τὴ γῆ. Αὐτὴ ἢ θύρα ἀνοίγ' μοναχὴ τῆς, ἅμα ἀγγίξῃς ἀπάνου τοῦ σιδηρον-χόρταρου κὶ τὴν ἀν-τίκα. Ἡ ἀν-τίκα εἶνι ἓνα ἀρχαῖον ὄβουλον (ἐκ παραδ.) Μακεδ. δ) Σπόγγος προσφυόμενος ἐπὶ θραύσματος ἀγγείου ἢ ἄλλου πράγματος, μετ' αὐτοῦ δὲ τούτου ἀλιευόμενος Σύμ. ε) Εἶδος κεντήματος ἢ ραφῆς περὶ τὴν ὦαν μανδηλίων κττ. (ἴσως ὡς ἀρχαῖου) Θράκ. (Κασταν. Σηλυβρ.): Τρία μαντήλια, τὸ ἓνα μειαξωτό, τὸ ἓνα βατιστέγιο μὲ ἀν-τίκα γυρισμένο Σηλυβρ. Θά 'χῃ ἡ νύφη σαράντα μαντήλια μειαξωτὰ καὶ λινὰ μ' ἀν-τίκα γιὰ μαντηλώματα Κασταν.

2) Συνεκδ. ἐπὶ ἀνθρώπου γηράσαντος ἢ πράγματος παλαιωθέντος σύννηθ. καὶ Πόντ. (Χαλδ.): Τὸ φουστάν' τὸ φορεῖ ἀν-τίκαν ἐν Χαλδ. «Ἐφάγαμεν εἰς τὸ φτωχικόν μου μ' ἀν-τίκες τοῦ ἀγῶνος συντροφευμένοι» ΓΒλαχογιάνν. Ἀρχ. Μακρυγιάνν. 1, 307 3) Ἐπὶ ἀνθρώπου, ὁ ἐμμένων εἰς

